

Cantallops 21 setembre 1931

Estimat Manuel:

Quin contrast enorme, aquest any, del vostre estiu, al nostre estiu!

Quan vos, a Barcelona, maldàveu discutint i feintament amb un delegat, fins a esgargamellar-vos, jo, a Cantallops, mirava amb ull encuriosit l'anar i venir incensable d'un fornigues en corrua. Quan vos arribàveu, a les 9 del vespre, a casa, amb els nervis tirats i el cap ~~de~~ ple de boira, jo escoltava, embadalit, el grill, l'oliva i la xibeca. Mentre sentíeu l'expate

2/ ^{mateix} efereïdos dels manys al peu de casa, jo quasi m'a
dormia, ajeut en una cala de St Felim, arran de
l'aigua...

Potser soc cruel de remarcar-vos aquest contrast.
Taurmateix això és fer Dentets. Perdoneu-me; no se-
guiré.

En aquest món hi ha una mena de persones
que el poble qualifica d'una faiso simple però en-
citada. En diu: persones animades. Són les que saben
"cuidar" malalts. Les que troben la manera de
provocar reaccions de alegria en els que estan tristos.
Les que no permeten la permanencia d'un tema
ombrívol en cap conversa, etc. etc. Jo, -ai la-

no pertencixo a aquesta casta. Quan algú em
 conta penes no se fer altra cosa que apenar-me, i
 davant d'ell ^{llet d'}un malalt, indefectiblement, se m'estira
 la cara. No tinc el do meravellós de la
 gent animada.

Si el tingues — oh, Mame! — l'endurà ma-
 teix de rebre la vostra darrera lletra y en
 hauria fet una albra plena de substancia re-
 vulsiva per a aixecar-vos l'esperit un bon
 xic caigut i atribulat. No us enqueuen que
 no en sentís ganes d'escriure-la. Així prou!
 Però hauria fracassat sorollosament. No tinc el do.

4/ :
Sense adonar-me'n, havia encapçalat la missi-
va amb aquests paraules: "Pobre Manuel! Quins
mals-de-cap!" I així, evidentment, no es
havia fet cap gràcia.

Aquests ratlla torçment ondulada té el propòsit
d'indicar una separació de temes. Més concretament:
de dos dies. Ja no en tenim 21. Ja en tenim 23.

Mentres, abans d'ahir, escrivia la plana anterior vaig
sentir una borregia de veus en un to afectuos i pre-
cipitadament cordial que em va donar a entendre
clarament que teníem vintès.

En efecte, als pocs moments va entrar la Maria al

57
men quarto i en ven baixa — aperts cos, sempre s, diuen
en ven baixa — en va dir si fa no fa: «Éduard, hauràs
de sortir, que han arribat els suïssos». "Els suïssos" vol
dir Mr. Rayton, comprador de vi espanyol, i la seva madame.

Naturalment, vaig sortir, no seuse deixar acabada la frase
que tenia penjada a la ploma, i no vaig parar de parlar
francès fins a les quatre de la tarda que "els suïssos" vanen
donar per llerta la visita. (Jo us escrivia entre onze i dotze.)

A les quatre de la tarda calia anar a fins a la
vinga; en tornar de la vinga esperar el sopar i, després,
sopar. Havent sopat tinc compromeses un parell de partides
diàries d'escacs amb el meu cunyat.

Adieu, carba d'en Manuel...!

Ahí vaig ^{consagrar}~~passar~~ el dia, integralment, a pesar en net

6/ un número, ja esmentat, de "La filla del marcant".

I ^{ara} ~~avui~~ us escric sense gaire de temps perquè heig d'anar a dinar i aquí cinc minuts i en haver dret maxo tot repit a Figueres. Plego ~~tot seguit~~ doncs, amb l'esperança de que aquesta tarda, a Figueres, trobaré una modesta taula de cafè on, si no puc, sino acabar, al menys continuar aquesta epístola.

Figueres, les quatre toques.

S'ha complert la ~~meua~~ ^{meua} esperança i vaig, decididament, a acabar d'escrivir-vos.

I ho faré explícit, en primer terme, tot element més o menys literari, i cingint-me a qüestions concretes - altrament no acabarien mai.

Primera: en la meua darrera lletra (ja fa molt

7/ des d'airò,) es demanava que m'orientésim un
xic sobre quin contingut hauria d'ésser el dels
3 projectats concerts a A. I.

En la vostra cançó, no tan sols no m'orien-
ten, sino que no feu la mes petita referencia a la
nova esmentada darrera carta. Aquests omissions,
però, no m'han estranyat gens absolutament
puix que, en llegir-vos, doneu l'impressió d'un
home francament - i justament - amoïnât.

I quan ^{un} home es troba així és d'una lògica ele-
mental perdonar-li tots les omissions.

Entretant, vos en demanen una mena de pro-
jecte i jo no ~~els~~ us l'envio perquè no sé ben

8/ ^a be ~~per~~ quines notues atendre-m.

Com que de tova manera ens hem de
venir molt aviat em penso que seré perdo-
nat pel meu mancamment, oi?

~~Marta~~ Serem a Barcelona el dimarts (29)
a una hora de la tarda que no pue precisar
perquè enquany vindrem amb el Citroën.

Ens venrem immediatament i en poca estona
farem molta feina, i feina segura, no us sembla?

Una altra cosa concreta. Som a la meitat,
o una mica més, de la cacarejada "Filla del
marxant." Ja ho sentireu.

Otrosí. Vaig rebre una carte d' en Pena, en la

9/ qual eu demanava, de part del Ntre Carol,
si estaria disposat a dirigir tot un programa
amb obres meves i d'altres. Els altres, seran
els confreres del C. I. C. ? En sabem alguna
cosa ? Hi ha ven intervingut, vos ? Ja en parlarem.

I de moment res més.

Mamuel.. Ten, incansablement, stock de serenitat i de paciència davant dels trontolls presents, que hem de creure i esperar que siguin transitoris !

Fins d'ací a vint dies. Mil recorts a la Montserrat i als "petits bailets" estimats.

Moraltés volem tots bons, gràcies a Deu. La

10/ Maria mi encumera a tarefa de
transmitir - os os seus millos affects.

Adem, adem, i a reuerne!

Vossa

Edna